

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2024r.

w sprawie **M. S.**

skazanego za czyn z art. 197§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Sosnowcu z dnia 7 marca 2024r., sygn. akt V Ka

24/24, zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 13

września 2023r., sygn. akt III K 4/21

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Przed przystąpieniem do omawiania poszczególnych zarzutów nadzwyczajnego środka odwoławczego dostrzeżenia wymaga, że jego autor nie określił w sposób jednoznaczny zakresu zaskarżenia wyroku Sądu Okręgowego. Lektura samych zarzutów, a także treści uzasadnienia kasacji, pozwoliła jednak na uznanie, że intencją skarżącego było zaskarżenie wydanego wyroku w całości,

skoro zarzuty odnosiły się do sposobu procedowania Sądu Odwoławczego i wskazywały na naruszenie przez niego przepisów dotyczących postępowania dowodowego.

W pierwszym zarzucie kasacji obrona podniosła, że Sąd Okręgowy dopuścił się rażącego naruszenia art. 169§2 k.p.k. w zw. z art. 170§1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie zawartego w apelacji wniosku dowodowego zmierzającego do wykazania wiarygodności wyjaśnień skazanego, poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu badań poligraficznego. Analiza treści tezy dowodowej tego wniosku sprawia, że decyzja Sądu Odwoławczego jawi się jako ze wszech miar prawidłowa. Przywołane przez obronę badanie poligraficzne przeprowadzone w innym postępowaniu w istocie dotyczy zupełnie odrębnego przedmiotu postępowania i nijak nie może świadczyć na okoliczność niewinności M. S. w zakresie zarzuconego mu w niniejszym postępowaniu czynu z art. 197 k.p.k. Treść wniosku dowodowego nie pozwala jednocześnie na taką jego interpretację, że intencją apelującego było powołanie nowego biegłego w celu przeprowadzenia kolejnych badań wariograficznych pod kątem prawdomówności skazanego odnośnie do przestępstw stanowiących przedmiot niniejszego postępowania.

Co więcej, skarżący zdaje się tracić z pola widzenia, że badania takie w polskiej procedurze karnej mają charakter wyłącznie eliminacyjny. Stosownie do treści art. 192a k.p.k. środki techniczne mające na celu kontrolę nieświadomych reakcji organizmu można zastosować wyłącznie w celu ograniczenia kręgu osób podejrzanych lub ustalenia wartości dowodowej ujawnionych śladów (kryminalistycznych). Badania takie nie mogły zatem służyć badaniu wiarygodności skazanego, tym bardziej, iż nie ulega wątpliwości, że będzie on prezentował stosunek emocjonalny do niniejszej sprawy, a co za tym idzie, wyniki takiego badania i tak nie mogłyby być miarodajne.

Odnosząc się do dwóch pozostałych zarzutów kasacyjnych (pkt 2 i 3), wskazujących na naruszenie przez Sąd Odwoławczy art. 167 k.p.k., na wstępie zauważyć trzeba, że wskazany przepis nie ma charakteru obligującego Sąd do określonego działania, natomiast daje pole do podjęcia określonej inicjatywy, jeżeli Sąd dostrzeże ku temu podstawy. Skoro zatem Sąd Okręgowy nie podjął decyzji procesowej o przesłuchaniu K. W. ani M. B., to oznacza, że nie widział ku temu

powodów. Trudno w tej sytuacji, przy jednoczesnym braku inicjatywy dowodowej stron postępowania (brak stosownego wniosku w tym zakresie zarówno w treści apelacji jak i w toku rozprawy apelacyjnej), skutecznie zarzucić mu naruszenie przepisów procedury w omawianej przestrzeni.

Nie powinno ponadto umknąć, że funkcjonariusz Policji – M. B., nie został wskazany w akcie oskarżenia jako osoba podlegająca wezwaniu na rozprawę główną w charakterze świadka. Co zaś do K. W., zauważenia wymaga, że choć w istocie nie doszło w postępowaniu pierwszoinstancyjnym do przesłuchania właściwej osoby, to jednak, z uwagi na brak możliwości doręczenia jej wezwania na rozprawę główną we właściwy sposób, ujawniono jej zeznania z postępowania przygotowawczego (k. 323). Obrona nie składała wniosków o bezpośrednie przesłuchanie tego świadka przed sądem.

Jednocześnie zauważyć trzeba, że wywodząc twierdzenie o naruszeniu w tej przestrzeni przez Sąd Odwoławczy przepisów proceduralnych, skarżący nie postawił zarzutu uchybienia przez ten Sąd art. 440 k.p.k., polegającego na tym, iż nie dostrzegł on określonych, rażących uchybień z urzędu, co skutkowało tym, że utrzymanie orzeczenia Sądu I instancji w mocy było rażąco niesprawiedliwe.

Omawiane zarzuty należało tym samym uznać za całkowicie niezasadne.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[J.J.]

[ms]

